

ГЛАВА ПЪРВА

Мисля, че ми прилича на едно момиче, което убих преди време.

Ами да. Казваше се Емили Данагър. Тийнейджърка, убита от някакъв строителен работник, който ремонтирал къщата на родителите ѝ. Натъпкал тялото ѝ в една от стените на тавана и я покрил със замазка.

Премигвам и мърморя общи приказки в отговор на някакъв въпрос, който момичето до мен току-що зададе. Скулите на Емили бяха по-очертани. И носът ѝ беше различен. Но формата на лицето е толкова сходна, че сякаш се вирам в момичето, което причах в спалнята за гости на горния етаж. Отне ми почти цял час, забивах камата във всички стени наоколо, докато тя се процеждаше от тях и се опитваше да ми излезе в гръб.

– Обожавам филми за чудовища – казва момичето до мен, чието име не мога да си спомня. – „Убийствен пъзел“ и „Петък 13-и“ определено са ми любимите. А ти?

– Аз не съм много фен – отговарям, без да отбележа, че технически нито „Пъзела“, нито Джейсън от „Петъка“ са чудовища. – Предпочитам експлозии и специални ефекти.

Кайт Хект. Това е името на момичето. Ирландско е. И тя е предпоследна година в гимназия „Уинстън Чърчил“. Очите ѝ са светлокафяви, с една идея твърде големи за лицето ѝ, но хубави. Не знам какъв цвят са били очите на Емили Данагър. Когато я срещнах, вече бяха изтекли, както и всичката ѝ кръв. Помня как лицето ѝ – бледо, но не мъртвешко – се материализира изпод избелелите тапети на цветя. Сега звучи смешно, но тогава си беше най-напрегнатата игра на „тука има – тука няма“ с едно мъртво момиче. Бях станал вир-вода. Беше отдавна, когато бях по-малък и по-лесно се панирах. Чак след години щях да се изправа пред призраци с истинска сила – таткава като Анна Корлов, момичето, което можеше да ми изскубне гръбнака, когато си поиска, но вместо това в крайна сметка ми спаси живота.

Седя в едно сепаре в дъното в кафенето на някаква пресечка на Бей Стрийт. Срещу мен е Кармел с двама нейни приятели, Джоана и Чад, които май ходят от седми клас. Ужас. А с тази Кайт Хект до мен сме на нещо като среща. Връщаме се от кино; не помня какво гледахме, но май беше с някакви гигантски кучета. Тя ми обяснява нещо с много жестикулации, повдигнати вежди и зъби, които несъмнено са придобили сегашния си перфектен вид благодарение на неизменни скоби в детството. Опитва се да задържи вниманието ми. Но единственото, за което си мисля, е колко много прилича на Емили Данагър, само дето е доста по-безинтересна.

– И? – пита тя сконфузено. – Как е кафето?

– Добро е – отговарям.

Опитвам се да се усмихна. Тя не е виновна. Кармел е тази, която ме навиваше да участвам в този фарс, а аз съм човекът, който се нави, за да я накара да млъкне. Чувствам се като гъз за това, че губя времето на Кайт. Чувствам се като още по-

голям гъз за това, че тайно я сравнявам с мъртво момиче, което убих преди четири години.

Разговорът замира. Отпивам дълга глътка от кафето си, което наистина е добро. С много захар и сметана, и лешници. Кармел ме ритва под масата и почти се поливам. Когато вдигам поглед, виждам, че говори с Джо и Чад, но знам, че ме ритна нарочно. Не се държа като на среща. Под лявото ѝ око се появява тик.

За момент обмислям варианта да подхвана любезен разговор. Но не искам да поощрявам това, нито да подвеждам Кайт. И без това е мистерия защо поиска да излезе с мен. След случилото се миналата година с Майк, Уил и Чейс – Майк го изкорми Анна, а Уил и Чейс ги изяде призракът, който уби баща ми – аз съм отшелникът на гимназията. Така и не ме свързаха с убийствата, но всеки подозира нещо. Всеки знае, че тези пичове ме мразеха, а сега са мъртви.

Всъщност има цели теории, предположения какво може да се е случило, циркулиращи слухове, които с времето стигат до толкова нелепи пропорции, че се самоунищожават. „Дрога“, шепнат хората. Не, не, било е тайно секс общество. Кас им продавал амфетамини, за да издържат по-дълго. Нещо средно между дилър и сводник.

Хората се разминават с мен в коридорите и избягват погледа ми. Шепнат си зад гърба ми. Понякога се чудя дали не сбърках, като останах да изкарам гимназия в Гъндър Бей. Не мога да търпя всички тези идиоти с техните супер измислени теории, а никой да не се сеща да спомене историята за призрака, който всички знаеха. Никой не говори за Анна в нейната рокля от кръв. Това поне би било слух, който си заслужава да се чуе.

Има дни, в които отварям уста да кажа на майка ми да стяга багажа, да намерим къща в друг град, където ще мога да гоня безброй опасни мъртъвци. Щяхме да сме тръгнали още преди месеци, ако не бяха Томас и Кармел. Въпреки усилията

ми се привързах към Томас Сабин и Кармел Джоунс. Странно ми е, като си помисля, че момичето на масата срещу мен, което сега тайно ме стрелка с вбесени погледи, в началото беше само средство към друга цел. Просто начин да опозная града. Странно ми е, като се сетя, че Томас, най-добрият ми приятел, в началото за мен беше просто един досаден навлек с телепатични способности.

Кармел пак ме сритва и поглеждам часовника. Минали са само пет минути, откакто последно погледнах. Май е спрял. Когато пръстите на Кайт докосват китката ми, се отдръпвам и отпивам от кафето. Не пропускам да забележа, че тя се отмества засрамено и неловко, когато го правя.

Изведнъж Кармел казва на висок глас:

– Мисля, че Кас все още не е разглеждал университети. Бъркам ли, Кас?

Този път ме сритва доста силно. За какво говори тя? Имам още една година. За какво ми е да мисля за университети? Разбира се, бъдещето на Кармел сигурно е планирано още от предучилищната.

– Аз си мисля за „Сейнт Лорънс“ – казва Кайт, когато вижда, че аз няма да отговоря. – Баща ми казва, че „Сейнт Клеър“ може би е по-добър. Но не знам какво има предвид под „по-добър“.

– Мхм – казвам аз.

Кармел ме гледа сякаш съм някой идиот. Иде ми да се разсмея. Знам, че иска да помогне, но аз нямам какво да си кажа с тези хора. Ще ми се Томас да беше тук. Когато телефонът в джоба ми започва да вибрира, аз подскачам и ставам от масата малко по-рязко от приличното. Ще започнат да ме обсъждат в момента, в който изляза навън, чудейки се какъв ми е проблемът, а Кармел ще им каже, че просто се притеснявам. Все тая. Търси ме Томас.

– Хей – казвам. – Пак ли ми четеш мислите, или просто уцели момента?

– Толкова ли е зле положението?

– Не и по-зле, отколкото очаквах. Какво става?

Сякаш усещам през телефона как свива рамене.

– Нищо. Просто си помислих, че може да ти трябва извинение да се ометеш. Взех колата от сервиза следобед. Може би сега има шанс да ни закара до Гранд Марей.

На езика ми е да попитам какво значи „има шанс“, когато вратата на кафенето се отваря и Кармел се изнизва навън.

– Мамка му – промърморвам.

– Какво?

– Кармел идва.

Тя спира пред мен, скръстила ръце. Тънкият гласец на Томас чурулика в ухото ми, пита ме какво става, да минава ли през къщи да ме вземе или не. Преди Кармел да успее да каже каквото и да било, аз вдигам пак телефона до ухото си и му казвам: „да“.

Кармел се извинява на останалите от името и на двама ни. Возим се в нейното аути и тя успява да удържи да не ми говори цели четиридесет секунди, карайки по улиците на Тъндър Бей. Докато се движим, се случва това странно съвпадение уличните лампи да светват точно пред нас, като някакъв магичен ескорт. Асфалтът е мокър, хрускав от остатъчни залежавания по краищата на платното. Лятната ваканция започва след две седмици, но сякаш някой е пропуснал да каже това на града. Наближава края на май, а температурите все още падат под нулата през нощта. Единственият знак, че зимата свършва, са бурите: вятърът с писък се спуска към езерото, сякаш да вземе засилка, и пак се снишава над града и в комбина с дъжда отмиват отломките от зимната киша. Не бях подготвен за толкова много студени месеци. Студът е стиснал града като свит юмрук.

– Защо изобщо дойде – пита Кармел, – щом ще се държиш така? На Кайт ѝ стана много тъпо заради теб.

– На Кайт ѝ стана много тъпо заради *нас*. От самото начало не исках да излизаме. Ти си тази, която ѝ даде празни надежди.

– Тя те харесва още откакто карахме химия заедно миналия срок – казва намръщено Кармел.

– Тогава да ѝ беше казала какъв задник съм. Можеше да ме опишеш като тъпо говедо.

– Това и сама го видя. Дали ти се събират пет думи за цялата вечер?

Присвила е очи, по лицето ѝ е изписано странно изражение – бие на отвращение. После омеква и отмята русите си коси над рамото.

– Просто си мислех, че ще е добре да излезеш малко и да срещнеш нови хора.

– Срещам много нови хора.

– Имам предвид живи хора.

Взирам се право напред. Може би имаше предвид Анна, а може би не. Но ме ядоса. Кармел иска да забравя. Да забравя, че Анна спаси живота на всички ни, че пожертва себе си и завлече обиамана надолу към ада. С Томас и Кармел се опитвахме да разберем какво се е случило с нея след онази нощ, но без особен успех. Може би Кармел мисли, че е време да спрем с търсенето и да се откажем от нея. Но аз няма да го направя. Независимо дали трябва или не.

– Не беше нужно да тръгваш с мен, нали знаеш – казвам. – Можеше да повикам Томас да ме вземе. Или да ходя пеша.

Кармел прехапва красивата си устна, свикнала е нещата да стават по нейния начин. Приятели сме от почти година, а тя все още придобива това объркано изражение като на сладко кученце, ако не направя това, което тя каже. По странен начин това ме размеква.

– Навън е студено. А и ми беше скучно така или иначе.

Тя е невъзмутима със светлокафявото си късо палто и червените ръкавици. Червеният шал на врата ѝ е вързан безупречно, въпреки че си тръгнахме набързо.

– Просто правех услуга на Кайт. Нали ѝ уредих среща с теб? Не сме виновни ние, че не успя да те омае с чара си.

– Има хубави зъби – казвам в знак на примирие.

Кармел се ухилва.

– Може би беше лоша идея. Трябва ти още време, нали? – казва тя.

Правя се, че не забелязвам обнадеждения поглед, който ми хвърля, с покана да продължим този разговор. Но разговорът няма накъде да отиде.

Когато стигаме къщата ми, очуканият форд темпо на Томас е паркиран в алеята отпред. Виждам силуета му вътре, говори с този на майка ми. Кармел спира точно зад него. Очаквах да ме остави на завоя.

– Ще отидем с моята кола. Идвам с вас – казва тя и излиза.

Не се противя. Въпреки първоначалните ми намерения Кармел и Томас вече са замесени в това. След всичко, което се случи с Анна и обиамана, нямаше как да ги отрежа.

Влизаме в къщата. Томас се е излегал на дивана и прилича на проснато намачкано пране. Изправя се, когато вижда Кармел, и очите му, както обикновено, чак се разфокусират от вълнение, преди да намести очилата си и да си върне нормалния вид. Майка ми седи на стол, настанила се е удобно и има загрижен вид, загърната в дебела жилетка. Не знам откъде на хората им хрумва идеята, че вещиците си слагат един пръст очна линия и подскачат наоколо с кадифени наметала. Усмихва ни се и тактично пита дали ни е харесал филмът, но не и как е минала срещата. Свивам рамене.

– Нещо не го загрях – казвам.

Тя въздъхва.

– Томас ми каза, че ще ходите в Гранд Марей.

– И без това няма какво да правим тази вечер – казвам и поглеждам Томас. – И Кармел ще дойде. Може да отидем с нейната кола.

– Добре – отговаря той. – Ако вземем моята, сигурно ще останем на пътя още преди да сме стигнали границата.

Следва конфузен момент, докато чакаме майка ми да ни остави. Тя е абсолютно наясно какво се случва, но гледам да не я тревожа с излишни подробности. След като едва не умрях миналата есен, в кестенявата ѝ коса се появиха бели кичури.

Най-после тя става и поставя три малки, но много миризливи кадифени торбички в шепата ми. Знам какво е, без да поглеждам. Прясна билкова смес с любимото ѝ защитно заклинание, по една за всеки от нас. Докосва челото ми с върха на пръста си.

– Да ги пазиш – прошепва тя. – И ти се пази.

Обръща се към Томас:

– Сега се захващам да правя още свещи за магазина на дядо ти.

– Тези за просперитет се харчат много бързо, не можем да сварим да ги извадим по щандовете – ухилва се той.

– А са толкова прости за правене. Лимон и босилек. И в средата магнит. Ще мина с новата доставка във вторник.

Тя се качва по стълбите на горния етаж към стаята, която е отделила за работа по заклинания. Пълна е с големи блокове парафин, масла и прашни буркани с билки. Чувам, че другите майки си имат цели стаи, пригодени за шиене. Сигурно изглеждат странно.

– Ще ти помогна да сложим свещите в кашони, като се върна – казвам аз, докато тя изчезва по стълбите.

Ще ми се пак да си вземе котка. По стъпките ѝ витае една празнина с форма на котка, където преди беше Тибалт, който я следваше навсякъде. Но са минали само шест месеца, откакто той умря. Може би е твърде рано.

– Готови ли сме? – пита Томас.

През рамото му виси брезентова чанта. В нея Томас тъпче всичко, което открияем за даден призрак, по дадена задача. Не ми се мисли как веднага биха го завързали и изгорили на клада, ако някой се докопа да тази чанта. Без да поглежда в бъркотията вътре, той бърка и вади точно каквото му трябва.

Всеки път ме побиват тръпки от телепатичните му способности – като онова момиче от „Полтъргайт“.

– Гранд Марей – промърморва Кармел, когато той ѝ подава няколко листа хартия.

По-голямата част от тях са писмо от един професор по психология в университета „Роузбридж“, стар приятел на баща ми, който, преди да улегне и да се заеме с формирането на мирогледа на младите, разширявал своя, като участвал в трансесии, водени от родителите ми в началото на осемдесетте. В писмото си той говори за някакъв призрак в Гранд Марей, щата Минесота, за който се носят слухове, че витае в някаква изоставена плевня. На това място са регистрирани шест смъртни случая за последните трийсет години. Определението за три от тях е „при подозрителни обстоятелства“.

Не че е голяма работа – шестима убити. Такива цифри обикновено не влизат в списъка ми с приоритети. Но откакто пуснах корени в Тъндър Бей, възможностите ми са ограничени до няколко по-дълги пътувания в годината и места, докъдето мога да стигна и да се върна за един уикенд.

– Значи то ги убива, като предизвиква някаква злополука? – казва Кармел, докато чете писмото.

Повечето от смъртните случаи изглеждат като инцидент. Един фермер поправял трактор, но той някак си тръгнал по инерция въпреки тухлите, които били подложени пред гумите, и го прегазил. Четири години по-късно съпругата му паднала по корем върху вила за сено.

– Откъде сме сигурни, че наистина не са нещастни случаи? Има доста път до Гранд Марей, само за едната разходка.

Кармел винаги нарича призраците „то“. Никога „той“ или „тя“ и рядко по име.

– Имаме ли нещо по-добро за правене? – казвам аз.

Усещам тежестта на камата в раницата си. Фактът, че е там, затъкната в кожената ножница, остра като бръснач, без някога да е имало нужда да бъде наточена, ме изнервя. Почти ми се ще да бях останал на скапаната среща.

След сблъсъка с обиамана, когато разбрах, че камата е свързана с него, аз... не знам. Не че се страхувам от нея. Все още я чувствам своя. А Гидиън ме уверява, че връзката между нея и обиамана е прекъсната, че призраците, които убивам сега, вече не отиват при него, вече не го хранят и не увеличават силата му. Сега отиват там, където им е мястото. Ако някой изобщо разбира по въпроса, то това е Гидиън – там в Лондон, затрупан с мухлясалите му книги. Той е бил с баща ми от самото начало. Но поисках и второ мнение, затова с Томас отидохме в антикварния магазин на дядо му Морфран и той ни изнесе цяла лекция как енергията се съдържа в определени равнини и как обиаманът и камата не съществуват вече в една и съща равнина. Каквото и да значи това.

Така че не ме е страх. Но понякога усещам как силата ѝ се протяга към мен и ме побутва. Камата е нещо повече от неодушевен предмет и понякога се чуда какво иска.

– И все пак – продължава Кармел, – дори да е призрак, то убива само веднъж на няколко години. Ами ако не поиска да ни убие?

– Ами – казва смутено Томас, – след като миналия път се върнахме с празни ръце, започнах да работя по това.

Той бърка в джоба на войнишкото си яке от магазин втора ръка и вади кръгло парче цветен камък. Плосък е и дебел около три сантиметра, като голяма, тлъста монета. На едната му страна е издълбан символ, нещо, което прилича на модифициран келтски възел.

– Рунически камък – казвам аз.

– Красив е – казва Кармел и Томас ѝ го подава.

Наистина е майсторски направен. Символът е точно издълбан и Томас го е полирал, така че сега блести в бяло.

– Това е примамка.

Кармел ми го дава. Рунически камък примамка, нещо като стръв за призраци. Много умно, стига да работи. Обръщам го в дланта си. Хладен е на пипане и тежи колкото кокоше яйце.

– Е? – казва Томас, като взима камъка и го прибира обратно в джоба си. – Искате ли да го пробваме?

Поглеждам ги и кимам.

– Да тръгваме.

Пътят до Гранд Марей, Минесота, е дълъг и скучен в тъмното. Клони на иглолистни дървета профучават пред светлините на фаровете, а като гледам еднотипните морзови сигнали на осевата линия ме хваща морска болест. През повечето време се мъча да дремя на задната седалка, или поне се правя, че спя, като от време на време подслушвам разговора им, а после пък се опитвам да не ги слушам. Когато шепнат, знам, че говорят за Анна, но никога не споменават името ѝ. Чувам Кармел да казва, че това е безнадеждна история, че никога няма да разберем къде е отишла и че дори да има как, може би не бива да разбираме. Томас не ѝ противоречи кой знае колко; рядко го прави, когато говори с Кармел. Преди тези разговори ме ядосваха. Сега ми е просто досадно.

– Завий тук – казва Томас. – Мисля, че е натам.

Надигам глава над седалката, докато Кармел се опитва да избегне дупките по нещо, което е силно казано път – по-скоро кална пътека, широка около три метра. Колата е с 4x4 задвижване, но все пак рискът да заседнем е голям. Сигурно се е скъсало да вали тук последните няколко дни и следите от гуми са издълбали коловози, осеяни с локви. Точно се каня да кажа на Кармел да зареже всичко и да се опита да върне на заден, когато нещо черно проблясва пред фаровете. Кармел натиска спирачки, гумите се хлъзват малко и колата спира.

– Това ли е? – пита Кармел.

„Това“ е огромна черна плевня, в края на голо поле с изсъхнали стръкове на растения, които стърчат като косми по плешиво теме. Къщата, към която е принадлежала плевнята заедно с някакви други постройки, отдавна е порутена. Всичко, което е останало, е плевнята – мрачна и самотна, силуетът ѝ ни чака пред гора с притихнали дървета.

– Отговаря на описанието – казвам аз.

– Остави описанието – казва Томас, докато рови в чантата си, – нали имаме рисунка?

Вади лист и Кармел включва лампата в купето. Ще ми се да не го беше правила. Веднага се появява усещането, че някой ни гледа, че тази светлина току-що издаде всичките ни тайни. Кармел се пресяга да я угаси, но аз слагам ръка на рамото ѝ.

– Вече няма смисъл.

Томас вдига листа към предното стъкло и сравнява рисунката с тъмната фигура на плевнята. Според мен няма кой знае каква полза. Рисунката е просто груба скица с въглен в различни нюанси на черното. Дойде по пощата заедно с писмото и е правена по време на транс. Някой е рисувал виденията си, докато ги е преживявал. По-добре да беше отворил очи и да беше гледал малко какво рисува. Драсканицата наистина изглежда като привидение, с размазани ръбове и резки черти. Все едно е на четиригодишно дете. Но колкото повече ги сравнявам, плевнята и рисунката все повече започват да си приличат, сякаш не толкова формата е важна, а усещането, което стои *зад* нея.

Това е глупаво. Баща ми сто пъти ми е казал, че *местата* не могат да бъдат зли. Бъркам в раницата си и грабвам камата, после излизам от колата. Затъвам в локвите до връзките на обувките и краката ми вече са мокри, когато стигам задния багажник на аудито. Колите и на Кармел, и на Томас са оборудвани като за оцеляване в екстремни условия, със сигнални ракети, одеяла и толкова много материали за първа помощ, че биха задоволени и най-параноичния хипохондрик. Томас е до мен и гази енергично в калта. Кармел отваря багажника и вади три джобни фенерчета и голям лагерен фенер. Движим се заедно в тъмното, като усещаме как краката ни изтръпват от студ и как чорапите ни жвакат в обувките. Мъгливо и мокро е. Все още има упорити преспи сняг около стволите на дърветата и до стените на плевнята.

Отново съм впечатлен колко злокобно изглежда мястото. По-лошо е и от порутената викторианска къща на Анна. Застинало е като огромен паяк, който ни чака да се приближим и се прави на умрял. Но това е глупаво. Просто студът и тъмнината ми влизат под кожата. И все пак не бих протестирали, ако случайно някой дойде с туба бензин и клечка кибрит.

– Ето – подавам на Томас и Кармел торбичките със защитната билкова смес, завързани на връв като медальони.

Томас пъха своята в джоба на панталоните си. Кармел държи нейната като броница. Включваме големия фенер и джобните фенерчета, когато сме близо до входната врата, която скърца и се клати напред-назад като показалец, който подканва „ела насам“.

– Стойте близо до мен – прошепвам и те се прилепят от двете ми страни.

– Всеки път си казвам, че сме луди да правим това – мърмори Кармел. – Всеки път си казвам, че просто ще чакам в колата.

– Не е в твой стил да гледаш отстрани – прошепва Томас и усещам как Кармел се усмихва от другата ми страна.

– Вие няма ли да се взимате вече? – промърморвам и се пресягам да отворя вратата.

Томас има досадния навик да влита в стаята като в екшън филм и да светка с фенерчето си във всички посоки, сякаш очаква да сгаци призрака, докато се е надвесил над плячката си или нещо такова. Но призраците са срамежливи. Или ако не срамежливи, то поне предпазливи. Никога досега не ми се е случвало да отворя вратата и да се озова лице в лице с мъртвец. Случвало ми се е обаче да вляза и веднага да усетя, че някой ме гледа. Както например в момента.

Както онова странно чувство, онова напрегнато усещане, че някой е зад теб. Когато те гледа мъртвец, усещането е още по-странно, защото не можеш да прецениш от коя посока идва. Просто е някъде там в пространството. Дразнещо е, но

нищо не може да се направи. Както и с премигващото фенерче на Томас.

Отивам в средата на плевнята и слагам големия фенер на земята. Въздухът е тежък от миризмата на прах и старо сено, с което е осеян мръсният под. Когато се завъртам бавно в кръг, лъчът на фенерчето ми не трепва и внимателно обикаля стаята, подът хрущи под подметките ми. Кармел и Томас следят движенията ми и стоят близо зад мен. Знам, че Томас поне, като се има предвид, че е вещица, също усеща, че някой ни гледа. Фенерчето му шари нагоре-надолу по стените, като проучва ъглите и прикритите места. Но така само ни издава, вместо да използва светлината за отвлечане на вниманието, а същевременно да наблюдава мрака. Шумът от дрехите ни се чува силно; косата на Кармел шумоли по раменете ѝ, когато върти глава и се оглежда наоколо – като някакъв водопад.

Отпускам ръце и се отдръпвам, за да направя път на светлината от фенера, около който сме се скупчили. Очите ни са свикнали с тъмното и с Кармел гасим фенерчетата си. Плевнята е празна с изключение на нещо, което прилича на скелет на стар плуг в южния ъгъл. Големият лагерен фенер осветява помещението в приглушена жълта светлина.

– Това ли е мястото? – пита Кармел.

– Ами, май става да пренощуваме тук – казвам аз. – Утре ще отидем някъде с повече обхват и ще звъннем на пътна помощ.

Кармел кима. Загряла е. Номерът със закъсалия пътник работи по-често, отколкото бихте си помислили. Точно затова го има в толкова филми на ужасите.

– Тук не е много по-топло, отколкото навън – коментира Томас и най-последно също гаси фенерчето си.

Над нас се чува пърхане и блъскане и той подскача до небето, вади фенерчето си като стрелец в уестърн филм и насочва лъча му към тавана.

– Май са гълъби – казвам. – Супер. Ако се наложи да се заседим, може да си направим скара.

– Това е... отвратително – казва Кармел.

– Безплатно пилешко. Да проверим.

Изгнила, крива стълба води до повдигаща се вратичка към таванско помещение. Предполагам, че всичко, което ще открием там, са бали слама и накацали гълъби и врабчета. Но е излишно да казвам на Томас и Кармел да бъдат нащрек. Движат се точно зад мен, на една ръка разстояние. Когато върхът на обувката на Кармел закача зъбите на вила, наполовина забита в купа сено, тя прави гримаса. Споглеждаме се и тя клати глава. Няма как да е същата вила, на която се е научила жената на фермера. Така се успокояваме наум, макар че не е изключено и да е.

Аз се качвам пръв. Лъчът на фенерчето ми осветява голямо празно помещение, подът е осеян със сено, а няколко бали слама са натрупани до южната стена. Когато насочвам светлината към острия скат на покрива, виждам поне петдесет гълъба, накацали по покривните греди, като никой от тях не е особено притеснен от присъствието ни.

– Качете се – казвам.

Томас се качва след мен и двамата с него подаваме ръка на Кармел.

– Гледайте си в краката; пълно е с птичи лайна.

– Супер – мърмори тя.

Вече и тримата сме горе и се оглеждаме, но няма много за гледане. Просто голямо отворено пространство, осеяно със сено и курешки. Има някакъв механизъм с макари, който сигурно е бил използван да се местят балите; дебели въжета висят от покривните греди.

– Знаете ли защо мразя фенерчетата? – пита Томас и гледам как лъчът от неговото шари наоколо, осветявайки птичи глави и потрепващи крила, а после паяжинявали дъски. – Все те карат да се чудиш какво не виждаш. Какво остава в тъмното.

– Вярно – казва Кармел. – Това е най-гадният кадър във филмите на ужасите. Когато фенерчето най-последно осветява това, което търсиш, и тогава ти се ще да не го беше виждал.

И двамата трябва да млъкнат. Не е сега моментът да се плашат взаимно. Минавам малко встрани, за да прекратя този разговор, а също и да проверя колко здрави са дъските. Томас прави няколко стъпки в обратна посока, като стои близо до стената. Движа лъча на фенерчето по балите, като следя внимателно за скришни места. Не забелязвам нищо освен колко противно изглеждат, покрити с кафяви и бели точки. Зад мен се чува продължителен стържещ звук и когато се обръщам, студен полъх ме удря в лицето. Томас е открил една от страничните врати – капандура, през която едно време са хвърляли балите долу – и я е отворил.

Усещането, че някой ни наблюдава, се изпарява. Просто три хлапета в изоставена плевня, които се преструват на закъсали по пътя – и то даже няма за пред кого. Може би това дори не е правилното място, а усещането, когато минах през вратата, е било измамно.

– Май твоите руни не вършат много работа – казвам.

Томас свива рамене. Пъха разсеяно ръка в джоба на панталоните си, където камъкът изпъква през плата.

– Не съм давал гаранции. Не работя често с руни. А и досега не съм издълбавал такава сам.

Той се навежда и поглежда през капандурата в нощта навън. Станало е още по-студено; дъхът му вдига облачета пара.

– Може би няма значение. В смисъл, ако това е мястото, реално колко хора са в опасност? Кой би дошъл тук? Може на призрака да му е писнало и да е отишъл да предизвиква нещастни случаи на друго място.

Нещастни случаи. Думите дращят по мозъчната ми кора.

Аз съм пълен идиот.

Едно въже се спуска от покривните греди. Обръщам се да извикам на Томас, но думите не излизат достатъчно бързо. Успявам само да изрека името му и вече тичам, спринтирам към него, защото въжето се спуска, а с него и призракът, кой-

то придобива телесна форма за части от секундата, преди да блъсне Томас през капандурата, който пада презглава към студената, твърда земя петнайсет метра по-долу.

Плонжирам. Стръкове сушено сено се забиват като иглички в якето ми и убиват инерцията ми, но не мога да мисля за нищо друго освен за гледката как тялото на Томас изчезва през капандурата и когато протягам ръце през нея, успявам да сграбча крака му. Изисква се всичката ми сила, за да го задържа, докато тялото му се блъска в стената на плевнята. В следващия момент Кармел е до мен, също надвесена през вратичката.

– Томас! – крещи тя. – Кас, издърпай го!

Всеки хванал по един крак, успяваме да го издърпаме на два напъна; първо пръстите на краката му опират в пода, после и коленете. Томас се държи много добре, нито крещи, нито нищо. Почти сме го довели вътре, когато Кармел изпищява. Не ми е нужно да поглеждам, за да знам, че е призракът. Нещо леденостудено притиска гърба ми и изведнъж въздухът замирисва на месарница.

Обръщам се и той е точно пред лицето ми: млад мъж с избелял гащеризон и дочена риза с къс ръкав. Дебел е, има шкембе, а ръцете му са като огромни наденици. Нещо не е наред с формата на главата му.

Острието на камата проблясва, когато я вадя от задния си джоб, готов да я забия в шкембето му, и тогава чувам смеха ѝ. Тя се смее. Този смях, който познавам толкова добре, въпреки че съм го чувал само няколко пъти. Идва от зейналата уста на този селяндур. Почти изпускам камата. Тогава смехът секва рязко, а призракът отстъпва и започва да реве думи, които звучат като казани наобратно през рупор. Някъде горе ятото гълъби се свлича като лавина, пляскайки с крила към нас.

Сред облака от мокра перушина крещя на Кармел да не пуска Томас, да продължава да дърпа, но знам, че тя няма да го остави, въпреки че в косата ѝ вече се оплитат малки човки и нокти. Веднага щом издърпваме Томас обратно вътре, избутвам и двамата към стълбата.

Краката ни трополят панически надолу по нея сред плющени на десетки крила. Напомням си да погледна назад, да се уверя, че копелето няма да се опита пак да ни блъсне в гръб.

– Къде отиваме? – вика Кармел дезориентирана.

– Вратата. Просто излез навън – крещим Томас и аз.

Докато стигна най-долното стъпало, Кармел и Томас вече са доста напред и тичат. Усещам как призракът се материализира вдясно от нас и се обръщам. Сега разбирам какво не е наред с формата на главата му – задната част е хлътнала навътре. Виждам също така, че държи вилата.

Точно преди той да я хвърли, аз изкрещявам нещо на Кармел. Явно е било правилната инструкция, защото тя се извърща да види какво става и се отмества леко вляво, точно преди зъбите на вилата да се забият в стената. Тя отваря уста и започва да пищи и най-после този звук ме сепва; замахвам и с камшично движение хвърлям камата. Тя разсича въздуха и се забива право в корема на фермера. За момент той ме поглежда, гледа в мен и право през мен, с безчувствени очи като локвички вода. Този път не чувствам нищо. Не се чудя къде ще го изпрати ножът ми. Не се чудя дали обиаманът все още го усеща. Когато призракът се изпарява като мараня, просто се радвам, че вече го няма. Той почти уби приятелите ми. Да върви на майната си.

Камата пада на земята с меко тупване и се навеждам да си я прибера, преди да отида при Кармел, която още пищи.

– Кармел! Ранена ли си? Уцели ли те? – крещи Томас.

Той оглежда тялото ѝ, докато тя се клати напред-назад в паника. Вилата е минала на милиметри. Толкова близо, че един от зъбите е пробил ръкава на палтото ѝ, приковавайки я за стената. Пресягам се и издърпвам вилата, а тя отскача на страни и отупва палтото си сякаш е мръсно. В еднакви количества е изплашена и ядосана, когато крещи:

– Тъп гъз!

Май крещи на мен.